

borgerne i de kommuner er begyndt at få deres hjemmehjælp tilbage. Det billede, der har været tegnet på baggrund af forholdene i nogle enkelte kommuner, gælder altså ikke for kommunerne generelt.

Men det er rigtigt, at der stadig er meget at gøre for at få hjemmehjælpen til at fungere bedre; end den gør i dag, og her er regeringen faktisk godt på vej på to af de punkter, som er nævnt i beslutningsforslaget. Det ene drejer sig om en bedre styring eller en bedre udnyttelse af ressourcerne i hjemmehjælpen, og her er der faktisk gjort meget. Vi har her i Folketingssalen ved lov indført kravet om kvalitetsstandarder, altså at kommunerne skal beskrive, hvilken kvalitet servicen har i den pågældende kommune for at synliggøre over for borgerne, hvad de kan forvente.

Vi har sat 225 mio. kr. af til bedre kvalitet og styring, og en stor del af de midler er efterhånden delt ud til kommunerne netop med henblik på at bruge de penge, der er inden for området, bedre. Vi har samarbejdet med en række kommuner om et bedre styringskoncept, også med det formål at bruge pengene bedre til fordel for borgerne, så der kommer flere hjemmehjælpstimer ud af pengene og hjemmehjælpen bliver mere ensartet, end den er i dag – altså at borgerne får samme hjælp, når de har samme behov.

Når det gælder det andet punkt i forslaget om at sikre en udvidet uddannelsesindsats, er det jo noget, der ligger i Undervisningsministeriet. Man kan sige, at de social- og sundhedsuddannelser, vi har i dag, er skræddersyede til at sikre en overensstemmelse mellem behovet i kommunerne og oprettelse af det nødvendige antal uddannelsespladser. Der har været et efterslæb, når det gælder kommunernes praktikpladser, og det hænger sammen med, at man ikke har taget højde for, at en gennemført hjemmehjælperuddannelse samtidig er springbræt til en række andre uddannelser, og at det derfor er sådan, at hvis man skal bruge fire hjemmehjælpere i en kommune, skal man faktisk ud danne 10. Den tankegang har det taget tid at få rodfæstet i kommunerne, men det er ved at ske nu.

Det problem, vi i virkeligheden får i de kommende år, er rekrutteringen til hjemmehjælpen: at sørge for, at unge mennesker og mennesker i det hele taget bliver interesserede i at arbejde inden for hjemmehjælpen, og at gøre det til et ordentligt, attraktivt arbejde, hvor man kan lide

at være. Det er noget, som også kommunerne arbejder på, og det er tiltrængt, at der bliver gjort noget.

Endelig drejer det sidste punkt sig om at give et særligt tilskud til at ansætte flere hjemmehjælpere. Det er jeg uenig i, for jeg mener, det er forkert at lave alle den slags særordninger og støtteordninger. Det må være sådan, at man laver økonomiske aftaler med kommunerne i kraft af det udvidede totalbalanceprincip, også kaldet DUT, hvor det aftales, hvad kommunerne skal have for at løse den opgave, de er pålagt ved lov, og der i øvrigt kan laves en regulering en gang om året, når der er økonomiske forhandlinger med regeringen. Den økonomi, der skal være i hjemmehjælpen, skal aftales på den måde.

Jeg kan altså ikke støtte forslaget. Jeg mener, vi er godt på vej på to af punkterne, og at vi for så vidt også er på vej med tilskuddene i den forstand, at vi løser problemet på en anden måde end beskrevet her.

Grete Schødt (S):

Enhedslisten ønsker med dette beslutningsforslag at pålægge regeringen at fremsætte lovforslag om tilskud til de kommuner, der udvider hjemmehjælpen. Tilskuddet skal gives til hver enkelt person, der ansættes i hjemmehjælpen på normale løn- og arbejdsvilkår, og beregnes ud fra den besparelse, staten opnår, når en arbejdsløs kommer i arbejde.

Det lyder umiddelbart sympatisk, og man kan næsten falde for forslaget. Men jeg er nu af den opfattelse, at den slags ting er bedre egnet til at indgå i forhandlingerne mellem kommunerne og regeringen, når der en gang om året indgås økonomiske aftaler. Jeg mener faktisk ikke, lovgivning er egnet her.

I Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at lovgivningen på ældreområdet faktisk er god nok. Med vedtagelsen af loven om kvalitetsstandarder, hvor kommunerne skal fastlægge deres serviceniveau én gang om året og samtidig tage stilling til, hvilke serviceydelser der kan tilbydes, mener jeg faktisk, vi har et godt værktøj, og som socialministeren også nævnte, har vi taget det initiativ at give kommunerne mulighed for at styre og tilrettelægge anderledes. De kan endda søge om midler til at afhjælpe de gener, der ellers hidtil har været, og de midler kan også medvirke til, at hjælpen kommer mere ud i de enkelte hjem. Med lov om skriftlige afgørelser – altså at man aftaler med